

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní Mgr. Jarmilou Úředníčkovou v právní věci žalobce **J. B.**, zastoupeného Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Praha 4, Na Zlatnici 301/2, proti žalovanému **Krajskému úřadu Moravskoslezského kraje**, se sídlem Ostrava, 28. října 117, o žalobě na přezkoumání rozhodnutí žalovaného o přestupku ze dne 17.12.2013, č.j. MSK 171166/2013,

t a k t o :

I. Žaloba **se z a m í t á .**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 17.12.2013, č. j. MSK 171166/2013, žalovaný zamítl jako opožděné odvolání žalobce proti rozhodnutí Magistrátu města Ostravy ze dne 6.11.2013 č. j. SMO/396098/13/DSČ/Van, kterým byl žalobce uznán vinným z přestupků podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 a § 125c odst. 1 písm. f) bod 5 zákona č. 361/2000 Sb., o silničním provozu, jichž se měl dopustit tím, že dne 23.7.2013 v 9.00 hodin v katastru obce Ostrava na silnici I/11 u pneuservisu K+K pneu s.r.o. ve směru jízdy na Havířov, jako řidič osobního motorového vozidla tovární značky BMW 123D RZ X v úseku mimo obec překročil nejvyšší v místě dovolenou rychlost jízdy 90 km/h o 50 km/h a více. Silničním rychloměrem mu byla v uvedeném místě naměřena rychlost 175 km/h, po odečtení možné odchylky rychloměru ve výši 3% byla zjištěna minimální rychlost vozidla 169 km/h, čímž byla při řízení vozidla překročena nejvyšší dovolená rychlost jízdy

minimálně o 79 km/h. Následně v Havířově na ulici Hlavní třída za kruhovým objezdem ve směru jízdy do centra nezastavil vozidlo na znamení dávané z jedoucího služebního vozidla rozsvícením nápisu „STOP“ a v jízdě pokračoval na křižovatku ulic Hlavní třída a U Stromovky, kde nezastavil před dopravní značkou „Příčná čára souvislá“ na signál s červeným světlem „Stůj!“ a křižovatkou projel. Tímto jednáním porušil ust. § 18 odst. 3, § 4 písm. b) v návaznosti na § 79 odst. 2 a § 4 písm. c) v návaznosti na § 70 odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu. Za uvedené přestupky mu byla uložena sankce pokuty ve výši 10.000,- Kč a sankce zákazu činnosti na dobu 12 měsíců spočívající v zákazu řízení motorových vozidel. Dále byla žalobci uložena povinnost zaplatit náklady řízení ve výši 1.000,- Kč a bylo rozhodnuto o splatnosti uvedených částek.

Žalobce podal proti rozhodnutí žalovaného včasnou žalobu, kterou se domáhal jeho zrušení a vrácení věci k dalšímu řízení žalovanému, včetně zrušení souvisejícího rozhodnutí správního orgánu I. stupně.

Žalobce vyslovil nesouhlas se závěrem žalovaného, že odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo podáno opožděně. Uvedl, že odvolání podal dopisem ze dne 18.11.2013. Z neznalosti dopis odeslal pouze jako obyčejné psaní, neboť na pobočce České pošty, s.p., kde zásilku podával k přepravě, byl informován o tom, že na obálce bude razítko s datem odeslání, i když se nejedná o doporučenou zásilku. Skutečnost, že odvolání podal může dosvědčit jeho známá M. V., se kterou dne 18.11.2013 sdílel vozidlo cestou na trénink volejbalu v Havířově, přičemž se zastavil na pobočku České pošty, s.p., kde zakoupil obálku s poštovní známkou a zásilku podal. Žalobce v žalobě dále citoval ust. § 40 odst. 1 písm. d) správního řádu s tím, že podle uvedeného ustanovení včasným podáním zásilky držiteli poštovní licence zaniká odpovědnost podatele za to, zda zásilka je doručena ve lhůtě, která stanoví interní předpis držitele poštovní licence. Žalobce tím, že zásilku podal k přepravě dne 18.11.2013, dodržel zákonem stanovenou lhůtu pro podání odvolání. Žalobce odkázal na čestné prohlášení svědkyně (zřejmě míněno M. V.), podle něhož se skutečně jednalo o odvolání, neboť si je ve vozidle cestou na poštu přečetla. Žalobce dále uvedl, že skutečnost, že odvolání podal v zákonné lhůtě, dále potvrzuje fakt, že se nachází v přestupkovém spisu žalobce. Žalobce byl tedy zkrácen na svém právu spočívajícím v tom, aby rozhodnutí v jeho věci bylo přezkoumáno orgánem vyšší instance. Podle žalobce jeho právo bylo zamezeno nepřipustným svévolným jednáním správního orgánu I. stupně i žalovaného. Ničím neomezené správní uvážení orgánu veřejné moci nemůže vykazovat znaky možné svévole veřejné moci. Proto je v samotném principu právního státu (viz článek 1 odst. 1 Ústavy) obsažena zásada legitimního očekávání. Adresátům veřejné správy dává nárok na to, aby správní orgán rozhodl i v jejich případě způsobem předvídatelným na základě jeho předchozích rozhodnutí ve stejných nebo obdobných věcech. Případně, aby svůj postup a způsob rozhodnutí řádně odůvodnil racionálními argumenty, které ob stojí zejména z hlediska základních zásad obsažených v ustanoveních Ústavy a Listiny.

Žalovaný v písemném vyjádření k odvolání navrhl zamítnutí žaloby. Konstatoval, že napadeným rozhodnutím zamítl odvolání žalobce jako opožděné, neboť odvolání bylo sice podáno osobou k tomu oprávněnou, zmocněncem účastníka řízení, avšak po marném uplynutí odvolací lhůty. Žalovaný uvedl, že ve spise správního orgánu I. stupně je za meritorním rozhodnutím ze dne 6.11.2013 založen nejprve záznam o nahlížení do spisu tehdejší zmocněncem žalobce, Ing. M. J., ze dne 8.11.2013, dále písemné

vyjádření žalobce podané k poštovní přepravě dne 8.11.2013, doručeny k meritornímu rozhodnutí, odvolání ze dne 29.11.2013 ve 22:23 hodin podané e-mailem bez uznávaného elektronického podpisu (č. l. 55-56) a totéž podání přeposlané dne 29.11.2013 ve 22:24 hodin e-mailem s uznávaným elektronickým podpisem (č. l. 57-58). Poté již následuje předání spisu odvolacímu správnímu orgánu. Z uvedeného je dle žalovaného zřejmé, že odvolání ze dne 14.11.2013, které je přílohou žaloby, a o němž žalobce tvrdí, že je podal k poštovní přepravě dne 18.11.2013, se ve spise nenachází, ačkoliv žalobce tvrdí opak. K tvrzení žalobce, že odvolání podal formou obyčejné listovní zásilky, což navrhuje prokázat čestným prohlášením M. V., žalovaný namítal, že čestným prohlášením nelze nahradit výslech osoby, která čestné prohlášení učinila. Takové čestné prohlášení by bylo nepřipustným důkazem. Eventuální provedení důkazu výslechem svědkyně, případně žalobce, případně pracovníka pošty či Ing. M. J., žalovaný zcela ponechal na úvaze soudu. Namítal současně, že skutková verze žalobce o odvolání činěném prostřednictvím pošty obyčejnou listovní zásilkou, je za dané situace sama o sobě zcela nevěrohodná z níže uvedených důvodů. Žalovaný předpokládá, že žalobce je osobou zletilou a svéprávnou. Podle názoru žalovaného žádný průměrně rozumný člověk se nemůže domnívat, že úřední podání (jakým odvolání proti rozhodnutí o přestupku bezesporu je), respektive podání činěné ve správním řízení, tím spíše podání, které je třeba podat v určité lhůtě, postačí podat obyčejnou poštovní zásilkou, bez toho, aby si s poštou sjednal službu spočívající v potvrzení dodání zásilky. Jestliže tak žalobce skutečně učinil, o čemž žalovaný pochybuje, pak jde pouze k jeho tíži, že v důsledku vlastní nedostatečné opatrnosti nemá žádný doklad o tom, že zásilku skutečně podal. Tím spíše pak nelze klást k tíži správnímu orgánu, že takové podání neobdržel. Snahu prokazovat nyní tuto skutečnost výslechem třetí osoby, považuje žalovaný za nestandardní.

Žalovaný dále zdůraznil, že žalobce si zvolil zmocněncem pro správní řízení Ing. M. J., který podal odvolání 29.11.2013 e-mailem, nejprve bez uznávaného elektronického podpisu a poté s tímto podpisem, v obou případech blanketní. Žalovaný si nedovede představit, co žalobci, respektive jeho zmocněnci bránilo, aby takové podání učinil shodnou formou nejpozději dne 25.11.2013, který byl posledním dnem odvolací lhůty. Dle žalovaného je značně nelogické, aby žalobce podával odvolání sám, listinnou formou prostřednictvím pošty, a to včetně podrobných odvolacích důvodů, jestliže měl zmocněnce pro zastupování, který všechna ostatní podání (včetně odvolání) činil elektronickou formou, taktéž je nelogické, aby zmocněnec podával odvolání, notabene po lhůtě a blanketní, jestliže by ho již dříve podal sám žalobce, včas a s podrobným uvedením odvolacích důvodů. K ukončení zastoupení přitom před podáním odvolání zjevně nedošlo a žalobce to ani netvrdí. Žalovaný poukázal také na to, že zmocněnec žalobce ve správním řízení Ing. M. J. je osobou více než dobře obeznámenou s právy a povinnostmi účastníků řízení, neboť přestože není advokátem, provozuje činnost spočívající v zastupování účastníků správních řízení, zejména obviněných z přestupku, v rámci celé České republiky, což je žalovanému známo z úřední činnosti. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl.

Soud vyzval účastníky řízení k vyjádření, zda souhlasí s tím, aby soud ve věci rozhodl bez jednání. Současně byli poučeni podle § 51 odst. 1 s.ř.s., zákona č. 150/2002 Sb., ve znění pozdějších předpisů, že nevyjádří-li se do dvou týdnů od doručení výzvy, má se za to, že souhlas je udělen. Žalovaný s projednáním věci bez nařízení jednání vyslovil souhlas. Žalobce se na výzvu soudu doručenou mu k rukám

jeho zástupce dne 15.4.2014 nevyjádřil. Soud proto v souladu s ust. § 51 odst. 1 s.ř.s. rozhodl bez nařízení jednání.

Krajský soud na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 soudního řádu správního, zákona č. 150/2002 Sb., ve znění pozdějších předpisů), a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Vzhledem k tomu, že odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo podle § 92 odst. 1 správního řádu zamítnuto jako opožděné, zaměřil se soud pouze na to, zda bylo odvolání skutečně podáno opožděně. K tomu rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 5 As 10/2010-75, podle něhož rozhodnutí o zamítnutí odvolání pro opožděnost nelze považovat za součást meritorního projednávání přestupku, neboť v něm odvolací orgán pouze vyslovuje závěr o tom, že odvolání proti rozhodnutí bylo podáno opožděně, v důsledku čehož nelze napadené rozhodnutí o přestupku meritorně projednat. Soud je v případě žaloby proti rozhodnutí o zamítnutí odvolání pro jeho opožděnost oprávněn zkoumat v mezích žalobních bodů pouze to, zda se skutečně jednalo o opožděné odvolání a zda byl žalobce zkrácen na svých právech neprovedením odvolacího přezkumu, konec citace.

Ze správních spisů správního orgánu I. stupně a žalovaného bylo zjištěno, že na základě plné moci ze dne 11.9.2013 byl žalobce ve správním řízení zastoupen zmocněncem Ing. M. J. Rozhodnutí Magistrátu města Ostravy ze dne 6.11.2013 č. j. SMO/396098/13/DSČ/Van bylo zmocněnci žalobce doručováno poštou. Z doručky na č. I. 54 vyplývá, že adresát při doručování nebyl zastižěn, proto byla zásilka 8.11.2013 uložena na poště, o čemž byl adresát vyrozuměn a byl vyzván k jejímu vyzvednutí. Zmocněnec žalobce na poště převzal zásilku osobně 14.11.2013. Mezitím se zmocněnec žalobce Ing. M. J., jak vyplývá z úředního záznamu na č. I. 48, dostavil na Magistrát města Ostravy dne 8.11.2013 za účelem prostudování spisu a současně požádal o fotokopii celého spisu (listy č. I. 1-47), čemuž bylo vyhověno a současně mu dne 8.11.2013 bylo doručeno rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Převzetí rozhodnutí dne 8.11.2013 zmocněnec žalobce potvrdil svým podpisem na straně 8 rozhodnutí Magistrátu města Ostravy. Totožnost zmocněnce žalobce byla dne 8.11.2013 zjištěna z jeho občanského průkazu.

Krajský soud pak činí z výše uvedeného závěr, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo žalobci doručeno v souladu s ust. § 19 odst. 1 věty první, odst. 4 a § 34 odst. 2 správního řádu řádně 8.11.2013.

Podle ust. § 83 odst. 1 věty první správního řádu, zákona č. 500/2004 Sb. ve znění pozdějších předpisů, odvolací lhůta činí 15 dnů ode dne oznámení rozhodnutí, pokud zvláštní zákon nestanoví jinak. Odvolání lze podat teprve poté, co bylo rozhodnutí vydáno. Bylo-li odvolání podáno před oznámením rozhodnutí odvolateli, platí, že bylo podáno v první den odvolací lhůty.

Ze správních spisů žalovaného a správního orgánu I. stupně bylo dále zjištěno, že dne 29.11.2013 ve 22:23 hodin podal žalobce prostřednictvím svého zmocněnce blanketní odvolání, přičemž se jednalo o elektronické podání (e-mail) bez zaručeného

elektronického podpisu. Z ust. § 37 odst. 4 správního řádu, zákona č. 500/2004 Sb. ve znění pozdějších předpisů vyplývá, že podání je možno učinit písemně nebo ústně do protokolu anebo v elektronické podobě podepsané uznávaným elektronickým podpisem. Za podmínky, že podání je do 5 dnů potvrzeno, popř. doplněno způsobem uvedeným ve větě první, je možno je učinit pomocí jiných technických prostředků, zejména prostřednictvím dálkopisu, telefaxu nebo veřejné datové sítě bez použití uznávaného elektronického podpisu. Dle názoru soudu za situace, kdy rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo žalobci oznámeno doručením stejnopisu písemného vyhotovení rozhodnutí do vlastních rukou jeho zmocněnce dne 8. 11.2013, pak lhůta k podání včasného odvolání stanovená v § 83 odst. 1 správního řádu počala běžet dnem 9.11.2013 a skončila dne 25.11.2013 (pondělí). Přestože uvedené elektronické podání odeslané e-mailem 29.11.2013 bylo doplněno elektronickým podáním se zaručeným elektronickým podpisem 4.12.2013, je nutno dospět k závěru, že vzhledem k tomu, že již podání z 29.11.2013 bylo podáno opožděně (neboť odvolací lhůta skončila 25.11.2013), postupoval žalovaný správně, když dospěl jednak k závěru, že nebylo třeba žalobce vyzývat k doplnění blanketního odvolání ve smyslu § 82 odst. 2 správního řádu, a je nutno přisvědčit také jeho závěru, že odvolání bylo nutno jako opožděné zamítnout dle § 92 odst. 1 správního řádu.

Tvrdí-li žalobce v žalobě, že se ve spise správního orgánu nachází odvolání, o němž tvrdí, že je sám podal na poštu 18.11.2013, přičemž se má jednat o podání, které je přílohou jeho žaloby na č. I. 3 – 4 a má datum 14.11.2013, pak k tomu krajský soud uvádí, že takovéto podání obsahem správních spisů žalovaného a správního orgánu I. stupně není, přičemž z těchto správních spisů ani nevyplývá, že by kdy správním orgánům bylo doručeno, respektive, že kdy bylo žalobcem podáno k poštovní přepravě. Tvrdil-li žalobce v žalobě, že uvedené podání podal k poštovní přepravě 18.11.2013 (čili v odvolací lhůtě) obyčejnou poštou na poště v Havířově a že mu to může dosvědčit jeho známá M. V., nar. X, bytem P., D. P. 910 s tím, že si tato osoba ve vozidle cestou na poštu odvolání přečetla a žalobce pak na poště zakoupil obálku s poštovní známkou a zásilku podal, krajský soud uvádí, že výslech paní M. V. jako svědkyně (ani důkaz jejím čestným prohlášením) k otázce, zda žalobce skutečně dne 18.11.2013 podal na poštu předmětné odvolání, neprovedl, neboť provedení tohoto důkazu za situace, kdy žalobce ani netvrdil, že by svědkyně viděla, že zásilku obsahující odvolání na poště podal, považuje za nadbytečný. Žalobce totiž tvrdí obecně toliko to, že si paní M. V. ve vozidle cestou na poštu odvolání přečetla. Dalším důvodem, proč krajský soud nevyslychal paní M. V. jako svědkyni k uvedené otázce, a ani žalobce k témuž, je skutečnost, - s odkazem na právní zásadu „bdělým náležejí práva“ - že za rozhodující doklad pro posouzení zachování lhůty k podání opravného prostředku je nutno považovat ve smyslu poštovního řádu podací lístek, jímž pošta stvrzuje příjem zaslaných zásilek, (viz. právní věta nálezu Ústavního soudu IV. ÚS 325/96, dále rozhodnutí NSS č. j. 8 Afs 50/2009-36, rozhodnutí Ústavního soudu IV. ÚS 110/06). Tvrzení žalobce, že sám podával včas odvolání k poštovní přepravě považuje krajský soud za situace, kdy měl zmocněnce, který za žalobce činil veškeré úkony ve správním řízení, jak vyplývá z obsahu spisu správního orgánu I. stupně a podal i odvolání elektronickou formou, za nelogické a současně účelové. Jak správně zdůraznil žalovaný ve vyjádření k odvolání, každý průměrně rozumný člověk dbalý svých práv, podává-li odvolání a činí tak formou podání zásilky k poštovní přepravě, dbá nejen toho, aby podání učinil v odvolací lhůtě, ale také aby měl doklad o odeslání poštovní zásilky. Krajský soud dospěl s ohledem na výše uvedené k závěru, že žalobcova práva

správními orgány, respektive žalovaným, porušena nebyla a na základě výše uvedené argumentace žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

O nákladech řízení rozhodl krajský soud podle ust. § 6 odst. 1 věty první s.ř.s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému prokazatelně žádné náklady nevznikly.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Brno, Moravské nám. č. 6.

O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ostravě dne 19.1.2015

Mgr. Jarmila Úředníčková
samosoudkyně